κέφι του. Ἡ περιουσία τοῦ Βεναλὸν τοῦ ἐπέτρεπε τώρα νὰ κάνη τὶς μεγαλείτερες τρέλλες. Ἦταν ἐλεύθερος. Μποροῦσε νὰ κινῆται σύμφωνα μὲ τὴ διάθεσί του, νὰ τρώη ὁπότε θέλει, νὰ κάνη ὅ,τι τοῦ κατεβαίνει...

Χωρὶς νὰ διστάση καθόλου, ὁ κ. Φλὸκ ἄλλαξε τὰ πορτοφόλια. Ἔπειτα, ἱκανοποιημένος, ξαπλώθηκε κάτω καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζη, ζητῶντας βοήθεια.

Ἀμέσως μερικοὶ ἄνθρωποι ἔτρεξαν ἐκεῖ, οἱ ὁποῖοι μὲ χίλιες προφυλάξεις τὸν ἔβγαλαν ἀπ' τὰ συντρίμμια. Ὅταν στάθηκε ὄρθιος, ἄρχισε νὰ ψάχνεται.

— Εἶσθε πληγωμένος ; τὸν ρώτησε κάποιος.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι... Ὑποφέρω μόνο λίγο στὰ νεφρά...

Ἔπειτ' ἀπ' τὴν ἀπάντησι αὐτή, οἱ ἄνθρωποι ἀπομακρύνθηκαν, πηγαίνοντας νὰ προσφέρουν τὴ συνδρομή τους σὲ ἄλλους... Τότε ὁ κ. Φλὸκ ἔνοιωσε μι' ἀτέραντη θλῖψι.

Πῶς ; Δὲν τὸν λυπόντουσαν καθόλου !... Κανεὶς δὲν θὰ τὸν λυπόταν στὸ ἑξῆς, ἀφοῦ μὲ τὴν ταυτότητα τοῦ Βεναλόν, δὲν θὰ εἶχε οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους !... Τίποτε δὲν τοῦ φαινόταν πιὸ τρομερὸ ἀπ' αὐτό...

Ἔτσι, μονομιᾶς ἄρχισε νὰ συλλογίζεται τὴν καινούργια του ζωή. Στὸ ἑξῆς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε διαρκῶς βιαστικός, νὰ πηδάη στὰ τραῖνα, νὰ τρώη σὲ κουζίνες ἀγνωστες, νὰ ὑποφέρη ἀπὸ τὴ ναυτία, νὰ φοβᾶται τοὺς λωποδύτες καὶ τοὺς τυχοδιῶκτες... Στὸ ἑξῆς δὲν θὰ ἔνοιωθε πειὰ τὴ γλύκα ποὺ ἀτολμοῦσε κανονίζοντας τὴν πίπα του κοντὰ στὸ τζάκι, οὔτε τὴ γοητεία τοῦ ὕπνου στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου του...

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, ἔνοιωσε τὴν ἀγωνία τοῦ ἀγνώστου νὰ τοῦ σφίγγη τὴν καρδιὰ καὶ ἔξαφνα ὅλες ἡ ὡραῖες του ἀποφάσεις, ὅλα του τὰ ὄνειρα διαλύθηκαν...

Ἡ συνήθεια εἶχε νικήσει τὶς ἐπιθυμίες του... Τὸ μόνο ποὺ ἤθελε τώρα ἦταν νὰ εἶνε αἰωνίως ὁ σύζυγος τῆς κ. Φλόκ, ὁ ἀστὸς ποὺ τὸν ἐκτιμοῦσε ἡ θυρωρός του, ὁ γραφειοκράτης ποὺ δὲν εἶχε ὄνειρα... Καὶ μὲ τὴ σκέψι, ὅτι ἡ ζωή του θὰ ἐξακολουθήση νὰ εἶνε πάντοτε ἡ ἴδια, ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του εὐτυχισμένο...

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΒΡΑΔΥ

(Τοῦ ΛΟΓΚΦΕΛΟΟΥ)

Ἡ μέρα φεύγει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τὸ σκοτάδι πέφτει ἀργὰ ἀπ' τὰ φτερὰ τῆς νύχτας, ὅπως τὸ πούπουλο ποὺ πέφτει ἀπ' τὶς φτεροῦγες ἑνὸς ὑγρομένου ἀητοῦ.

Βλέπω τὰ φῶτα τοῦ χωριοῦ ποὺ λάμπουν μέσα στὴ βροχὴ καὶ στὴν ὁμίχλη, καὶ μιὰ θλῖψη κυριεύει τὴν καρδιά μου, μιὰ θλῖψη ποὺ μοῦ εἶν' ἀδύνατο νὰ τὴ διώξω...

Ὤ, ἔλα, διάβασέ μου, ἀγαπημένη, κανένα τρυφερὸ τραγοῦδι, κανένα παράπονο τῆς καρδιᾶς, γιὰ νὰ φύγη ἡ ταραχὴ τῆς ψυχῆς μου καὶ νὰ λείψουν ἡ φροντίδες τῆς ἡμέρας !...

Διάβασέ μου κανέναν ταπεινὸ τραγουδιστή, ποὺ τὸ τραγοῦδι του βγῆκε ἀβίαστο ἀπ' τὴν καρδιά μου, σὰν τὴν ξαφνικὴ καλοκαιριάτικη βροχὴ ἢ σὰν τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μας.

Νὰ μοῦ διαβάσης κανέναν ποιητὴ λησμονημένο ποὺ ἀνάμεσα στοὺς καϋμοὺς τῆς ἡμέρας καὶ στὶς ἀγρύπνιες τῆς νύχτας ν' ἄκουγε πάντα στὴν ψυχή του μελωδίες ἐξαίσιες.

Μονάχα τέτοια τραγούδια, ποὺ κατεβαίνουν ὕστερ' ἀπ' τὴν προσευχὴ σὰν εὐλογία, μποροῦνε νὰ καταπραΰνουν τὶς πολλές μου φροντίδες...

Κι' ὕστερα διάβασέ μου, μές ἀπὸ τ' ἀγαπημένο σου βιβλίο, τὸ τραγοῦδι ποὺ σ' ἀρέσει ξεχωριστά, χαρίζοντας στὴ ρίμα τοῦ ποιητῆ τὴ γοητεία τῆς φωνῆς σου...

Ἡ νύχτα τότε θὰ γεμίση ἀπὸ μουσικὴ κι' ἡ ἔγνοιες θὰ διπλώσουν τὰ τσαντίρια τους σὰν τοὺς γύφτους, καὶ σὰν αὐτοὺς θὰ φύγουν σιωπηλά...

ΤΟ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ ΕΝΟΣ ΑΟΙΔΟΥ

Ἀπάνω στὸν τύμβο τοῦ διασήμου ἀοιδοῦ τῆς Ἱσπανικῆς Αὐλῆς Πίντο ὑπάρχει ἡ ἀκόλουθη ἐπιγραφή :

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ Ἰωάννης Πίντο, ὁ Ὀρφεὺς τῆς Ἱσπανίας. Κατὰ τὴν ἄφιξί του στὸν οὐρανὸ ἡ φωνή του ἔσμιξε μὲ τὶς φωνὲς τῶν ἀγγέλων. Ἀλλὰ μόλις τὴν ἄκουσε ὁ Κύριος ἀνεφώνησε : «Σωπάστε ἀμέσως ὅλοι κι' ἀφῆστε τὸν Πίντο νὰ τραγουδήση μόνος !».

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ 21

Ὁ Πετρόμπεης γιὰ τὸν Καποδίστρια. «Ἀνάθεμα στοὺς ξένους». Ὁ λόρδος Βύρων στὸ Μεσολόγγι. Ὅπου προσιθάνεται τὸ θάνατό του. Τὸ μαχαῖρι τοῦ ἐπαναστάτου. Ὁ Ρῆζος Νερουλὸς κι' ὁ Ἐξαρχόπουλος. Μιὰ σάτυρα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μιὰ ἡμέρα τοῦ 1840 ὁ Πετρόμπεης Μαυρομιχάλης βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ ἰατροφιλοσόφου Διονυσίου Πύρρου μαζὺ μὲ ἄλλη συντροφιά. Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ, ἄρχισε νὰ κατακρίνη τὸν Βασιλέα Ὄθωνα, γιατί δὲν ἐλάμβανε ὡς παράδειγμα τὸν Καποδίστρια καὶ δὲν ἄλλαξε πολιτική.

Τότε ὁ Πύρρος, φίλος τοῦ Μπεῆζαδὲ Γεωργάκη Μαυρομιχάλη, ἑνὸς ἐκ τῶν δολοφόνων τοῦ Καποδίστρια, ἄρχισε νὰ καταφέρεται κατὰ τοῦ Κυβερνήτου.

— Δὲν ὑπολογίζεις καλὰ τὰ πράμματα, φιλόσοφε, διέκοψε ὁ Πετρόμπεης. Ἀνάθεμα τοὺς ξένους ποὺ ἦσαν ἡ αἰτία καὶ ἐγὼ νὰ χάσω τοὺς γυιούς μου καὶ τὸ Ἔθνος ἕνα πολιτικόν, ποὺ δὲν θὰ τὸν ξαναβρῶ πειά... Ἀνάθεμά τους !...

* * *

Ὁ ἰατρὸς Μίλιγγεν, ὁ ὁποῖος ἐνοσήλευε τὸ Βύρωνα κατὰ τὴν ἀσθένειά του, διηγεῖται ὅτι πρὶν ἀρρωστήσει τὸν ἐπεσκέφθη μιὰ βραδυὰ στὸ Μεσολόγγι, μαζὺ μὲ τὸν φιλέλληνα Φίνλεϋ. Ὁ διακεκριμένος αὐτὸς φιλέλλην εἶχε σταλεῖ στὸ Μεσολόγγι ἀπὸ τὸν Ἀνδροῦτσο γιὰ νὰ προσκαλέση τὸν ποιητὴ στὰ Σάλωνα.

Ὁ Βύρων ἦταν κακοδιάθετος τὴ βραδυὰ αὐτὴ κι' ἄρχισε νὰ λέη στοὺς δυὸ ἐπισκέπτες του :

— Ὅλη τὴν ἡμέρα σήμερα τὴν ἐπέρασα μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἔκλεισα τὰ τριανταέξη μου χρόνια. Ἡ μητέρα μου ἦταν προληπτικὴ καὶ πίστευε πολὺ στὰ ὄνειρα καὶ στὶς προφητεῖες. Ὅταν ἤμουν νέος καὶ βρισκόμουν στὴ Σκωτία, ρώτησα κάποτε μιὰ Τσιγγάνα γιὰ τὴν τύχη μου. Ἐκείνη κύτταξε τὴν παλάμη μου καὶ τὴ συμβούλευψε νὰ μὲ προφυλάη ὅταν θὰ κλείσω τὰ τριανταέξη χρόνια. Λοιπὸν στὶς 22 τοῦ περασμένου Γενάρη μπῆκα στὰ τριανταεφτά. Πέστε με προληπτικὸ ἂν θέλετε, γελᾶστε ἂν μπορῆτε, ἀλλὰ μάθετε ὅτι ἐγὼ ἔχω ὡρισμένες δεισιδαιμονίες. Τὴν Παρασκευὴ καὶ τὴν Κυριακὴ ποτὲ δὲν ἐπεχείρησα νὰ κάμω κάτι τι, γιατί ὅλες ἡ ἀτυχίες μου αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες μοῦ συνέβησαν... Ἔτσι καὶ τώρα ποὺκλεισα τὰ 36 χρόνια μου φοβᾶμαι ὅτι κάτι κακὸ θὰ μὲ βρῆ !...

Καὶ τὸν βρῆκε. Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ κρυολόγησε καὶ πέθανε...

* * *

Στὸ μαχαῖρι ἑνὸς Κρητικοῦ ἐπαναστάτου, κατὰ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1897, ἦταν χαραγμένο τὸ ἑξῆς τετράστιχο :

Μὲ τοῦτο τὸ μαχαῖρι μου,
τὴν Ἕνωσι θὰ κάνω,
καὶ δὲν φοβᾶμαι, μὰ τὸ Θιό,
Πασάδες καὶ Σουλτάνο !...

* * *

Παραθέτουμε κατωτέρω ἕνα σατυρικὸ ποίημα ποὺ γράφηκε ἀπὸ τὸν λόγιο τοῦ παρελθόντος αἰῶνος Ἰάκωβο Ρίζο Νερουλό, γιὰ τὸν περίφημο Ἐξαρχόπουλο, ἕναν περιεργότατο τύπο τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴ μανία νὰ στιχουργῆ δημιουργῶντας λέξεις καὶ σχήματα ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως. Ἰδοὺ τὸ ποίημα :

Μὲ μάτια θειαφοκάπνιστα, μὲ φρύδια σὰν ἀγκάθια,
μ' αὐτιὰ ὡσὰν καλάθια,
μὲ βαθυτάτους καὶ χωστούς, ἀλλὰ κενοὺς κροτάφους
ὡσὰν Αἰγίνης τάφους,
μὲ μάγουλα τηγανητά, μὲ χείλη ρουφηγμένα
πρασινομαυρισμένα,
μ' οὐρανοκοτάγκου μέτωπο, μ' ἀγκυλωτὸ πηγοῦνι,
μακρὺ ὡς τὸ Ζητοῦνι,
μὲ μύτη ματζανοειδῆ (1), μυιγῶν ἀπείρων χρείαν,
ἤχων κρυφῶν ἀξίαν,
μ' ἐπιδερμίδα ἔχουσαν λακέρδας χρῶμα σάπιας
καὶ μὲ κεφάλι πάπιας,
ὁ μέγας Ἐξαρχόπουλος ἐμπνέεται πολλάκις
Αἰγαίου στενοθράκης,
ἀπὸ τὲς τετραπόδαρες τῆς Ἀρκαδίας Μούσας
τὸν Μάϊον ψαλλούσας.
Ἰδού τον, τώρα ρεύγεται, δυσχωνευσίας στίξ (χων
ὠτοσχιζόντων ἤχων...
Ἀκοῦστε τον, ἀκοῦστε τον, τὲς μύτες πλὴν (στουμπῶστε !...
καὶ πέντε μοῦντζες δῶστε !...

(1) Ματζάνες τουρκιστὶ λέγονται τὰ κραμβολάχανα.